10.000 x TOM POES:

Heer Bommel jubileert

Die middag tot de ambtenaar eerste kleine beleefdheden uit een ambtelijk schrijven te verwijderen, toen de burgemeester binnenkwam.

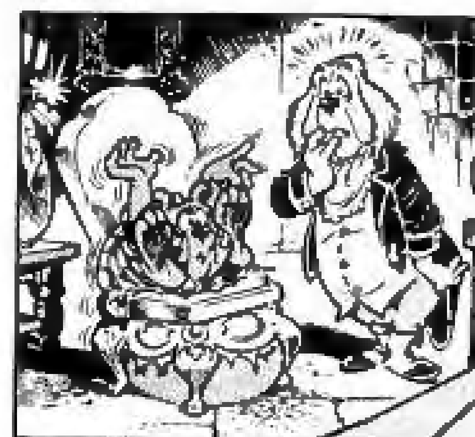

De wind fluit fel door 't kaal struweel
Het bloed stroomt traag
De ziel brandt geel.

"Ik zit vol gedachten, jonge vriend! Ik bedoel, zou hier nu wel een taak voor een heer liggen? Niet dat ik er tegenop zie, natuurlijk, maar . . ."

Gesprongen veren pingelden zuchtjes na en stofwolken ontsnapten uit de vernietigde pluche, maar verder was alles even heel stil.

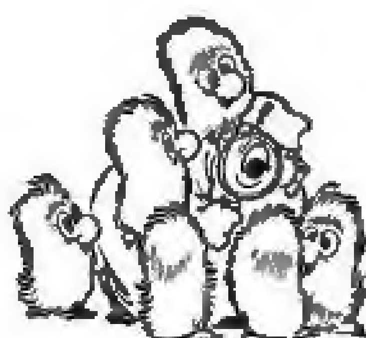
"Schort er iets aan, amice? Ge ziet er wat bewolkt uit. Kwam uw spel patience niet uit?"

"Noem me geen meneer, Steenbreek. Ik ben geen minvermogende, nog niet!"

"Bij Zaad en Tod! Rook en zwavel op mijn pad!"

"Uitlands," stelde de professor vast. "Gene beheersing des mondenspraken."

HEER BOMMEL en de GEKIKKERDE VORST

door

De brave knecht had ontdekt dat de deurknop enigszins bedoemeld was, en nu was hij op onhoorbare wijze bezig de vlek te verwijderen, terwijl hij zich de tijd kortte door te luisteren naar het in de kamer besprokene.

"Ik ben een tot het uiterste getergd heer en jullie zijn de druppels die mijn beker doen barsten!"

De volgende avond straalden de lichten van slot Bommelstein feestelijk over het verregende landschap. Dat trok de opmerkzaamheid van Pee Pastinakel en Kwetal, die door het slechte weer al vroeg naar betere streken trokken.
"Bommel heeft geen kleum," stelde de eerste vast.
"Hij heeft een groot denkraam," gaf de ander toe. "Ik hoor lichtschijn en fijnvoeder in zijn steenstapel. Zeker een verturvingsfeest, nu de zon kleiner wordt."
Het was echter geen verturvingsfeest, zoals oplettende lezertjes weten. Heer Ollie had een feestmaal aangericht om zijn jubileum te vieren en hield een kleine toespraak.
"Heden is het de tienduizendste keer, dat ik gedrukt verschijn," sprak hij. "En Tom Poes natuurlijk. Want zonder hem zou ik 1084 nummers minder zijn, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Daarom heb ik lieden uit alle lagen uitgenodigd..."
"Dat merk ik," zei de markies de Canteclaer, die naast de schilder Terpen Tijn zat. "Uw sherry was niet onaardig, maar waar wilt ge eigenlijk heen, amice? Buiten mij zal niemand belangstelling hebben voor uw nummering."
"Dat komt omdat ik héél stilletjes mijn eenzame weg ga," hernam heer Ollie. "En daarom stel ik voor een dronk uit te brengen op..eh..dit gedenkwaardig moment."
Hierop volgde een spontane huldiging, die men elders in dit blad zal kunnen volgen. Het is geen wonder, dat heer Bommel hierdoor zeer ontroerd was, en op doktersvoorschrift enige dagen rust moest nemen.
Het verslag van zijn wedervaren zal echter op maandag 3 oktober worden hervat.

"Proost!" schreeuwde hij, terwijl hij zich rood aanlopend tot de bestuurder wendde. "Ongelikter mastodontenstrapoetser! Wegenpiraat!"

"Welkom, heer Olivier," sprak hij, terwijl hij op geschoolde wijze een stofnest onder de kast veegde.

"Zo", sprak de politiechef zwaar. "Dit keer ben je er bij, Bommel. Ik ga je opschrijven. Wat is je naam?"

"Er moet iets gedaan worden," sprak hij met bevende mond. "In drievoud."

Deze laatste, een zekere drs. Zielknijper, was een deskundige op het gebied van moeilijke jongeren en andere onmaatschappelijke elementen — en hij kon daar smakelijk over vertellen.

De avond was reeds gevallen en een droefgeestige stemming, vol nevels en vleermuizen, huiverde over de heuvels die het slot Bommelstein omringden.

Het was Wammes Waggel, wiens knopenaanzetterij net die dag failliet was verklaard, en die nu op weg was naar een nieuwe werkkring.

"Dit is overheerlijke tafelmout, mevrouw," sprak de kruidenier Grootgrut. "Niet alleen bevat het geen LSD of cyanide, maar er zijn ook talrijke mineralen aan toegevoegd, zodat de kleinen er van groeien."

Heer Bommel was nog laat op, die avond. Hij had zich teruggetrokken in zijn studeerkamer om nog enige wetenschappelijke werken door te nemen en was nu verdiept in een ingebonden jaargang van het Tom Poes Weekblad.

"Joop, de portier van Bulshers, zei dat ik hier moest wezen."

"De natuur wordt naar de verterving geholpen; dit is de buurt van de dolle kervel en het doodskopskruid."

"Ach, een eenzaam en vergeten heer," mompelde hij verslagen. "Zo zal ik de geschiedenis ingaan."

Zie voor uitgaansagenda pagina 11

NRC HANDELSBLAD Woensdag 14 september 1977

10.000 x TOM POES:

Heer Bommel jubileert

"Ik zit vol gedachten, jonge vriend! Ik bedoel, zou hier nu wel een taak voor een heer liggen? Niet dat ik er tegenop zie, natuurlijk, maar . . ."

De wind flijnt fel door 't kaal struweel
Het bloed stroomt traag
De ziel brandt geel.

Die middag zat de ambtenaar eerste klasse beleefdheden uit een ambtelijk schrijven te verwijderen, toen de burgemeester binnenkwam.

Gesprongen veren pingelden zachtjes na en stofwolken ontsnapten uit de vernietigde pluche, maar verder was alles even heel stil.

"Schort er iets aan, amice? Ge ziet er wat bewolkt uit. Kwam uw spel patience niet uit?"

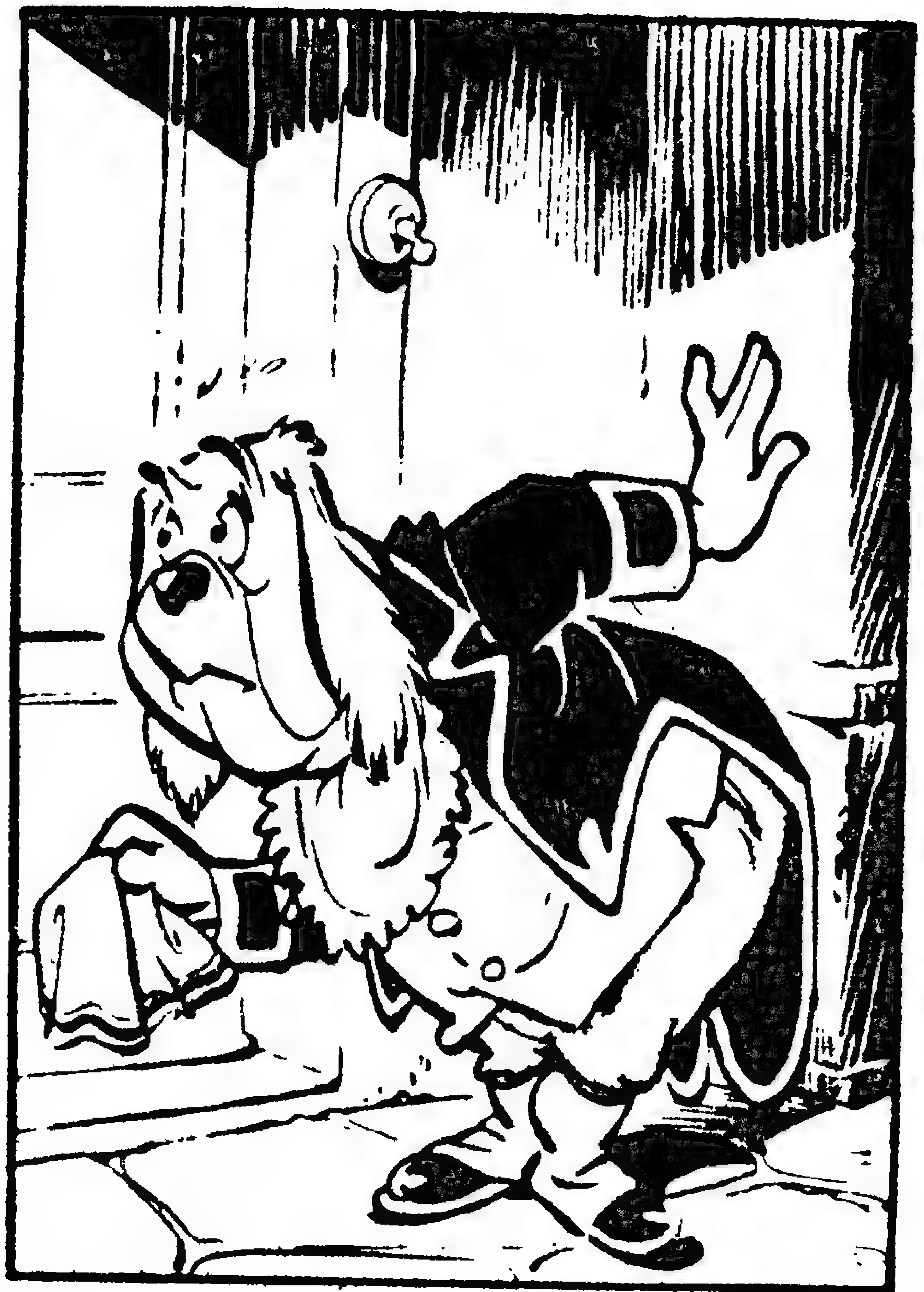
"Bij Zazel en Iod! Rook en zwavel op mijn pad!"

"Noem me geen meneer, Steenbreek. Ik ben geen minvermogende, nog niet!"

"Uitlands." stelde de professor vast. "Gene beheersing des moederssprakes."

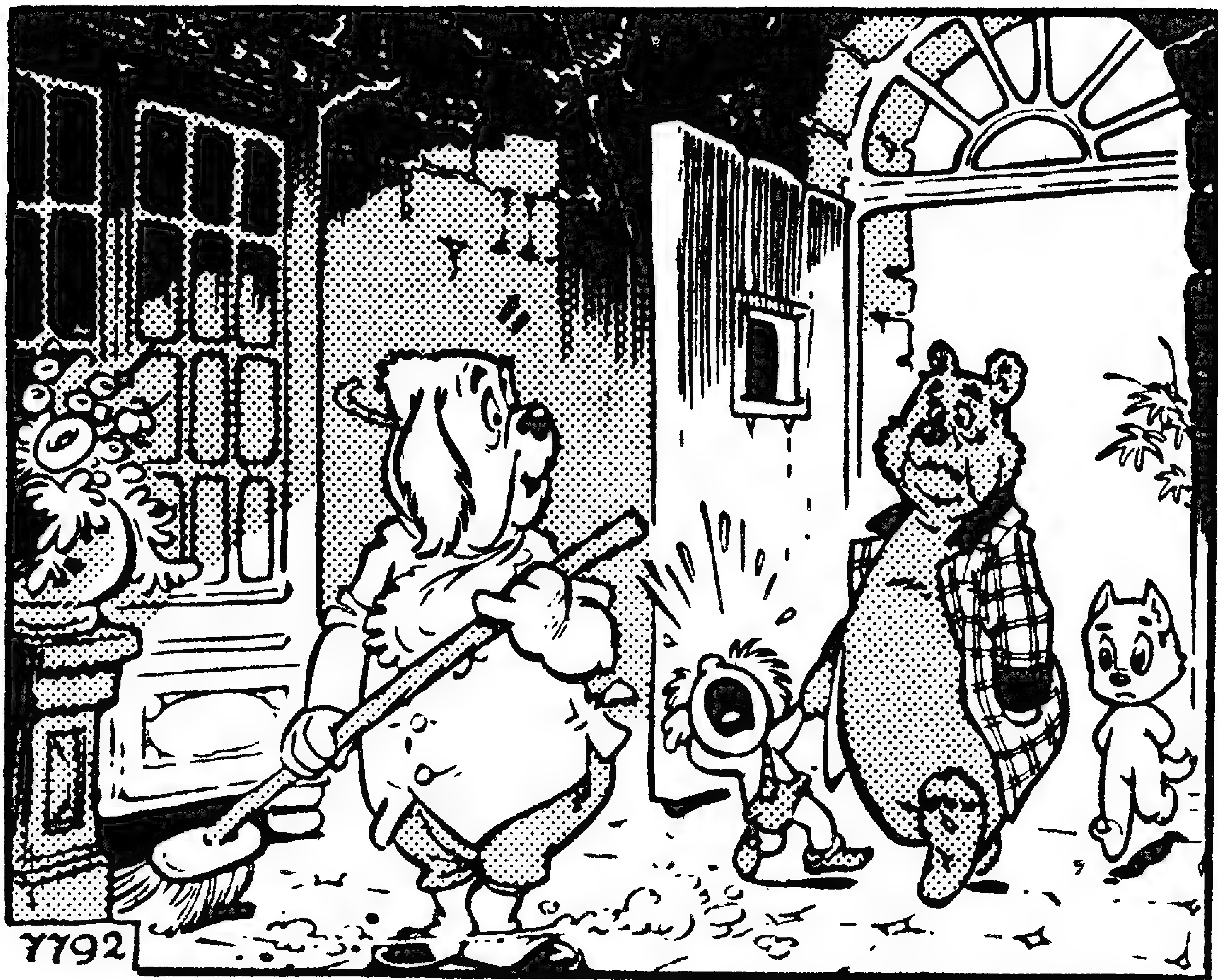
De brave knecht had ontdekt dat de deurknop enigszins beduimeld was, en nu was hij op onhoorbare wijze bezig de vlek te verwijderen, terwijl hij zich de tijd kortte door te luisteren naar het in de kamer besprokene.

"Ik ben een tot het uiterste getergd heer en jullie zijn de druppels die mijn beker doen barsten!"

"Praw!" schreeuwde hij, terwijl hij zich roodaanlopend tot de bestuurder wendde. "Ongelikter mastodontenstrapoetser! Wegespiraat!"

"Welkom, heer Olivier," sprak hij, terwijl hij op geschoolde wijze een stofnest onder de kast veegde.

"Zo", sprak de politiechef zwaar. "Dit keer ben je er bij, Bommel. Ik ga je opschrijven. Wat is je naam?"

"Er moet iets gedaan worden," sprak hij met bevende mond. "In drievoud."

Deze laatste, een zekere drs. Zielknijper, was een deskundige op het gebied van moeilijke jongeren en andere onmaatschappelijke elementen — en hij kon daar smakelijk over vertellen.

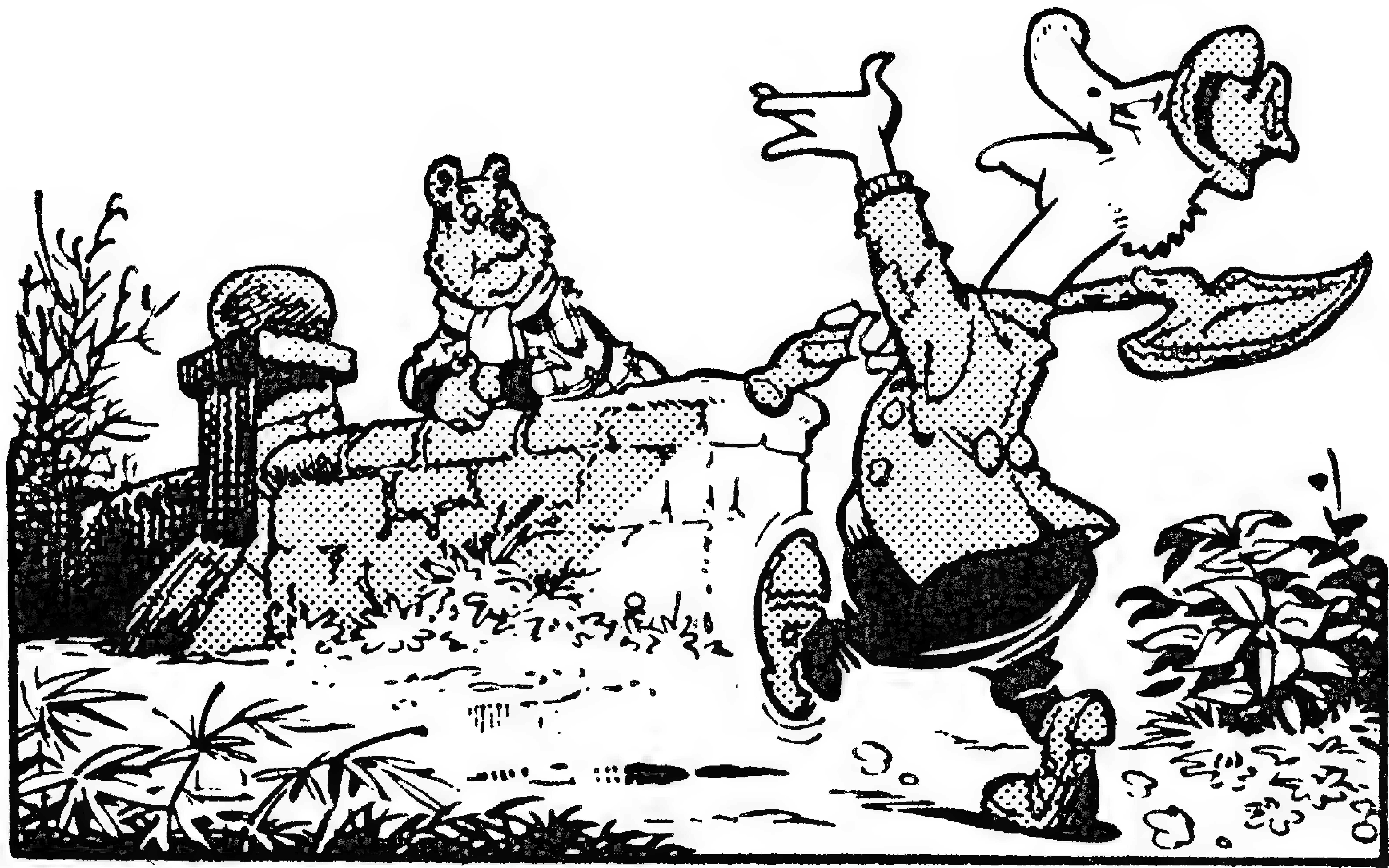

De avond was reeds gevallen en een droefgeestige stemming, vol nevels en vleermuizen, huiverde over de heuvels die het slot Bommelstein omringden.

'Dit is overheerlijke tafelzout, mevrouw," sprak de kruidenier Grootgrut. "Niet alleen bevat het geen LSD of cyanide, maar er zijn ook talrijke mineralen aan toegevoegd, zodat de kleinen er van groeien."

Het was Wammes Waggel, wiens knopenaanzetterij net die dag failliet was verklaard, en die nu op weg was naar een nieuwe werkkring.

"Ach, een eenzaam en vergeten heer," mompelde hij verslagen. "Zo zal ik de geschiedenis ingaan."

"Joop, de portier van Blubbers, zei dat ik hier moest wezen."

"De natuur wordt naar de verturving geholpen; dit is de buurt van de dolle kervel en het dodekopskruid."

Heer Bommel was nog laat op, die avond. Hij had zich teruggetrokken in zijn studeerkamer om nog enige wetenschappelijke werken door te nemen en was nu verdiept in een ingebonden jaargang van het Tom Poes Weekblad.

HM